

LIBRIS

We know
books

Doru Preda

Flăcări gemene

DORU PREDA s-a născut la București, este absolvent al FEICT din cadrul Academiei de Studii Economice. Până în 1990, a lucrat ca informatician. Între 1991 și 2015, a activat ca întreprinzător privat. Începând cu 2015, a frecventat atelierelor de *Creative Writing Sundays*, organizate de *Revista de Povestiri*, în care i s-au publicat mai multe proze scurte. A participat la prima ediție a Turnirului Literar promovat de Cenaclul de la Roma, unde a câștigat Premiul de Popularitate.

A debutat la editura Nemira cu volumul de proză scurtă *Candido* (n'ator, 2019), căruia i-a urmat romanul *Măine, când ne-am întâlnit* (n'ator, 2023). *Flăcări gemene* (n'ator, 2025), volum de povestiri, este cea de-a treia carte a autorului.

Cuprins

Transfer	5
X și Zero	19
Silberstein.....	57
Flăcări gemene	79
Pe țarm.....	105
Răgaz între drumuri.....	115
Radio Gemini	131
<i>Highway Star</i>	149
Seara în care am cunoscut-o pe Rita.....	161
Vrei să vii cu mine?.....	117
Slăbiciunea timpului.....	185
Și, într-o zi, vei întâlni iubirea	195
Paralele inegale	203
<i>Nota autorului</i>	209
<i>Mulțumiri</i>	211

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PREDA, DORU

Flăcări gemene / Doru Preda. - București: n'autor, 2025

ISBN 978-606-43-2184-8

821.135.1

Doru Preda

FLĂCĂRI GEMENE

© Nemira, 2025

n'autor este un imprint al Grupului editorial **NEMIRA**.**n'autor ficțiune** este o colecție a imprintului **n'autor**.

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări, închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-2184-8

Transfer

„Mă numesc Robert Caraman și sunt scriitor“. Gândul apăruse din senin, se ridicase deasupra celorlalte și stăruia în minte, ca o pată de ulei la suprafața apei. Robert încerca să-și amintească ce visase, dacă visase. De obicei, visele dispăreau în fracțiunea de secundă dinaintea trezirii, înfricoșate parcă de iminența luminii. Mintea se desfășura în spatele ochilor ca un câmp întins, cultivat cu o specie de gazon des, tăiat foarte scurt, decorat cu un aranjament floral. O propoziție compusă din flori de toate culorile, îngrijit împreunate. „Mă numesc Robert Caraman și sunt scriitor“.

Fără niciun chef, s-a ridicat în capul oaselor și a apucat halatul căzut pe parchet, la capătul opus al patului. Cu ochii mijiiți, a observat mânecele roase în dreptul coatelor, tivul deșirat la poale. Cu toate astea, nu-i venea să-l schimbe. Când scria, nu suporta nicio altă haină. Halatul îi era ca o a doua piele. Poate că atingerea mătăsoasă redeștepta mângâieri îndepărtate, tandrețea unor clipe definitiv consumate. Sau poate că era pur și simplă o haină comodă, cu care se obișnuise. Nu atât faptul că avea să renunțe la el, cât gândul că va trebui să se acomodeze cu un alt material îl irita la culme. La fel ca în cazul pantofilor, când trebuia să îi poarte cu răbdare de câteva ori, să suporte disconfortul, să își amăgească picioarele că nu peste multă vreme se vor simți la locul lor în strânsoarea incomodă.

În drum spre baie, și-a văzut în oglindă trupul ciolănos. Umerii ușor căzuți, începutul de burtă, pieptul neted. Pe la unsprezece ani visa să aibă pieptul păros. Femeile aveau să-l alinte Ursulețul, așa cum îi spusese mama unchiului Teo, când venea în vizită miercuri și vinerea.

Se închideau amândoi în dormitorul de la etaj, „să discute chestii de oameni mari“. Chestiile acelea trebuie să fi fost foarte plăcute, deoarece mama chicotea pe înfundate, iar după un timp scotea niște sunete asemănătoare sughitului, ca atunci când se speria de tunete. Robert abia aștepta să crească, să discute și el cu fetele chestii de oameni mari. Pe parcurs, a descoperit că nu va avea niciodată păr pe piept, ca unchiul Teo, iar despre chestiile respective nu aflase prea multe. Poate că era el un tip mai tăcut, sau poate că lipsa părului îl împiedica să găsească subiectele de conversație potrivite.

Pe masa din bucătărie, Cornelia îi lăsase o tăietură din ziar, prinsă cu o agrafă de cutia cu șervețele. Citise undeva că Almodovar obișnuia să se inspire pentru scenariile din rubricile cu anunțuri ale cotidienele sau din paginile cu subiecte de scandal din lumea mondenă. Amestecul neobișnuit de viață și moarte, de cumpătare și desfrâu, ușurința cu care blazoane lustruite de-a lungul multor generații erau târâte în noroi, deveniseră pentru ea o atracție obsedantă. Își petrecea ore în șir conspiciind paginile gazetelor cu foarfeca în mână, în căutarea unor subiecte insolite. Câteodată, Robert găsea de dimineață un teanc de notițe decupate, așezat cu grijă sub o sticlă pe jumătate plină sau sub zaharniță.

De data asta, îl aștepta un singur anunț. Sică Mare, unul dintre capii lumii interlope din București, fusese înhumat împreună cu bordul automobilului său. Patriarhia nu-și dăduse acordul ca decedatul să fie coborât în groapă la volanul impunătoarei sale limuzine, probabil din motive de siguranță. Prin urmare, sus-numitul Sică fusese nevoit să se mulțumească cu partea cea mai familiară a mașinii. De aici încolo apăreau unele semne de întrebare: dacă răposatul nu își luase cu el și CD-urile preferate sau televizorul, unde avea să urmărească de pe lumea cealaltă ce se mai petrece în lumea asta, și dacă cele trei amante oficiale primeau o parte din avere sau aveau să fie alungate cu săbiile de rudele hrăpărețe.

Fără îndoială, era un subiect generos, despre care însă Robert nu avea să scrie niciodată. Promiscuitatea, mai presus de orice, îi făcea grație. Se și vedea forțat de împrejurări să descrie evenimentul, cu palmele transpirate și o grimasă care îi schimonosea chipul, înaintând anevoios

printre cuvinte, ca o ambarcațiune pornită împotriva curentului. Slavă Domnului că nu era nevoit să se ocupe cu așa ceva! A mototolit petecul de hârtie și l-a aruncat la coș.

Puțin înainte de prânz, s-a hotărât să coboare până la magazinul din colțul străzii, să-și ia țigări. Cu părere de rău, a lepădat halatul și a îmbrăcat o pereche de blugi și o bluză comodă. La etajul de dedesubt, domnul Aristide, pensionar și vigilent în retragere, cum îi plăcea să se prezinte, moșmondea ceva la o legătură de chei. Nu îți dădeai seama dacă pleacă sau vine, ritualul cheilor se prelungea mult peste limita de răbdare a oricărui vecin grăbit. De data asta, Robert a simțit un impuls neobișnuit de a-i fi de folos.

— Pot să vă ajut? a întrebat cu jumătate de gură.

— Ah, domnul Caraman, ce amabil! Nu știu dacă v-am spus, mă pregătesc să vă citesc romanul. Zilele astea, negreșit.

— Minunat, aștept impresii.

Mai mult ca sigur că se referea la cartea apărută cu peste zece ani în urmă, când, dominat de entuziasm, Robert le împărțise câte un exemplar vecinilor. Probabil că niciunul nu-l citise, nu-și amintea de vreo remarcă legată de urmările aceluia act de caritate, stimulat de orgoliul fără de care nu s-ar fi petrecut. Cât despre chei, niciun răspuns.

La amiază, soarele scălda strada într-o lumină jilavă. Umbrele caseilor deveneau două dungi intermitente, lipite de ziduri. În dreptul chioșcului de ziare, câteva persoane stăteau adunate în jurul unui bărbat în vârstă întins pe asfalt. Doi tineri l-au apucat de subsuori și l-au așezat pe un scăunel instabil, adus dinăuntru. Pe măsură ce se apropia, Robert simțea o neliniște crescândă, ca un soi de presimțire amenințătoare, deși fără obiect. Nu avea rude vârstnice în oraș, nici prieteni sau apropiați ajunși la senectute. Cu toate astea, gânduri întunecate i se învâlmășeau în minte, ca niște nori negri apăruți deodată pe cerul senin. S-a strecurat printre curioși și a ingenuncheat în fața bătrânului, într-o pornire inexplicabilă. Abia când s-a întins către el și-a văzut brațele subțiri, ieșite din mânecile unei rochii de vară. Instinctiv, a vrut să le retragă, însă comanda a rămas fără rezultat. Un val de uimire amestecată cu spaimă îi mătura mintea, lipsită de control asupra propriului corp.

— Unchiu' Sică, ce s-a întâmplat?

Vocea subțire îi urcase din piept la fel de ușor ca respirația, cuvintele se formaseră fără ca el să le caute, conform unei logici încă străine, limpezită pas cu pas de gânduri noi, neobișnuit de clare. Mă numesc Magdalena Bratu și sunt profesoară. Gândul acesta își făcea loc printre celelalte, așa cum el se strecurase mai devreme printre oamenii strănși în jurul bătrânului căzut la pământ. Brațele cu piele fină, de femeie tânără, se descurcau fără consimțământul său, își simțea trupul ușor, rochia fluturată de vântul cald i se lipsea de coapse, un sentiment familiar se răspândea cu repeziciune în creier. „Mă numesc Magdalena Bratu și sunt profesoară. Omul din fața mea este unchiul Sică, fratele mamei. Suferă de aritmie cardiacă, probabil i s-a făcut rău din cauza căldurii. Chiar dacă o să întârzi la școală, trebuie să-l duc mai întâi acasă. Locuiește la doi pași de aici. Aș putea să o sun mai înainte pe mătușa Clara, dar cred că sun de pomană, în ultima vreme i-a cam slăbit auzul“. Amănunte ivite în minte fără nici cel mai mic efort. În paralel, la fel de natural, deși în contradicție cu acele adevăruri de netăgăduit, celălalt gând continua să existe. „Mă numesc Robert Caraman și sunt scriitor“. Pentru Magdalena nu era vreo noutate, știa cine este Robert Caraman și cu ce se ocupă. Deocamdată nu-și putea explica cum ajunsese în mintea ei, dar a lăsat această dilemă pentru mai târziu.

— Magda!

Bătrânul deschisese ochii. Era încă buimac, însă vederea unui chip familiar l-a ajutat să se liniștească. Magdalena l-a apucat de umeri.

— Sunt aici! Dacă te simți în stare, putem merge încetșor către casă.

— Să nu afle Clara, a șoptit el.

— Stai liniștit, am eu grijă.

— Să-i aduc un pahar cu apă? a întrebat o femeie corpolentă, din ușa chioșcului.

— Nu-i nevoie, locuiește aproape.

Magdalena a apucat sacoșa căzută la pământ și l-a sprijinit pe unchiul Sică, ridicat de subsuori de cei doi tineri care-l așezaseră mai devreme pe scaun. Au mers agale, pe sub salcâmii veștejiți de aerul fierbinte.

— Dar ce-i cu tine aici, la ora asta? a întrebat bătrânul. Veneai la noi?

— Nu, mergeam către școală și am făcut un ocol, să-mi pun ordine în gânduri.

Unchiul Sică a oftat.

— Tot Eduard?

— Tot. Ce să fac, probabil că n-am ajuns la capătul răbdării.

— Ți-aș putea spune câte ceva, dar cred că le-ai auzit pe toate. Ești destul de mare ca să înțelegi.

— Da, așa cred. În curând schimb prefixul.

— Cum trec anii! Oricum, nu-mi fac griji pentru tine. Frumoasă ești, deșteaptă, nu mai spun.

— Știi și eu, unchiule? Uneori am impresia că nu înțeleg ceva, ceva important. Un lucru pe care tu și mătușa Clara l-ați aflat de mult. Ceva extrem de simplu, dar invizibil pentru mine.

— Nu știi ce am descoperit noi, iar dacă am făcut-o cumva, am uitat. Altfel, ți-aș spune chiar acum. După mine, secretul se află altundeva. Ai nevoie de multă încredere, să poți hotărî ce faci cu viața ta. Și de multă răbdare, fără de asta nu se poate.

Puțin mai târziu, în drum spre școală, Magdalena și-a amintit de vizitele mătușii Clara. Se întindea la taclale cu maică-sa până le uita Dumnezeu. Fumul gros de țigară le învăluia într-o aură mistică, cel puțin așa i se părea ei, de la înălțimea celor nouă ani, cât avea pe atunci. Clara se plângea de infidelitățile unchiului Sică, mama încerca să o consoleze, fără să-și critice peste măsură propriul frate. Mostra tipică de solidaritate feminină, când te întrebi cât de sincere sunt vorbele de consolare, cât de reală este compasiunea. Poate că, uneori, este necesar un dram de fățarnicie pentru a ieși la liman. Dacă-și amintea bine, deslușea o ușoară satisfacție în vorbele Clarei, în mersul ei impetuos. Poate că, inconștient, se folosea de situație ca de o cheie cu care putea intra ori de câte ori avea nevoie în casa lor. Un permis de liberă trecere, care-i dădea dreptul să se afle acolo, să fie băgată în seamă.

Între Magdalena și Eduard lucrurile erau mult mai simple. Și, odată cu trecerea timpului, păreau să se simplifice de la sine. Depărtarea dintre ei anula rând pe rând șansele de a o lua de la capăt. Încă nu știa cum aveau să încheie această relație veche de aproape cinci ani, ani în care

nu avuseseră prea multe să-și reproșeze, dar nici nu-și luaseră angajamente importante. Cel mai evident era acum, când niciunul nu avea curajul să-și asume răspunderea și să spună „Destul, a sosit clipa să încheiem!”. Fiecare aștepta ca celălalt să facă primul pas.

Vorbeau la telefon cam de două ori pe săptămână. De multe ori convorbirile se încheiau brusc, Eduard se afla aproape de cercul polar, pe un șantier naval, la nord de Trondheim. Până acum, își prelungise șederea de trei ori. Fără îndoială, spera ca lucrurile să se încheie înainte de revenirea sa în țară.

Bărbații din viața ei – atât de puțini, cu atât de puține de oferit. Se obișnuise cu gândul că o parte din viață îi aparține. Poate că nici ea nu oferiise atât cât să-i țină aproape, să se facă indispensabilă. De ce? De câte ori căuta răspunsul, simțea cum o cuprinde un soi de lehamite. Îi apărea în fața ochilor maică-sa, cu țigara în colțul gurii, cu rictusul acela enervant.

— Bărbații sunt o specie ciudată. Nu poți să-ți pui baza în vreunul. O fi un defect genetic, le lipsește un cromozom, ceva. Să te folosești de ei și să dispari, asta e singura metodă. Altfel, mai devreme sau mai târziu, o să dai de belea.

Generaliza, dar era de la sine înțeles că se referea la unul anume. Singurul din viața ei. Cel căruia îi dăduse papucii, fără să-l anunțe că vor avea un copil împreună. Așa se născuse ea, fructul unei pasiuni de o vară. Măcar fusese concepută la căldură, cum îi plăcea maică-sii să glumească.

Spre seară, în balansoarul de pe terasă, și-a amintit de Robert. Alungase gândul la el toată după-amiaza, dar gândul rămăsese aproape, ca un câine credincios așezat pe covorașul de la intrare, gata să dea buzna înăuntru la primul semn. Senzația ciudată nu o părăsise, încă avea impresia că Robert trecuse pe lângă ea, că o atinsese chiar în momentul în care se aplecase către unchiul Sică, mai devreme. Îi răsuna în minte exprimarea aceea stranie, de parcă i se prezenta cu ajutorul gândului, ca și cum nu s-ar fi cunoscut. Și reacția ei de a-i răspunde în același fel. „Mă numesc Magdalena Bratu și sunt profesoară“. Aproape că o pufnea râsul. Cine naiba se mai adresează așa, de parcă ar citi o etichetă?

Tot ce ținea de Robert ieșea din universul ei obișnuit. Ceea ce se petrecuse între ei, sentimentele confuze care o însoțeau de atunci, locul

ocupat de hazard într-o poveste care, altfel, n-ar fi avut nicio șansă de a exista.

Ploua. O ploaie mărunță, venită parcă din alt anotimp, nepotrivită cu după-amiaza caldă de iunie. După ore, Magdalena avea obiceiul să cutreiere străzile din centru, înainte de a porni către casă. Nu-și luase umbrela, așa că, după câteva minute de umblat prin ploaie, a fost nevoită să se refugieze undeva. Forfota din fața librăriei a atras-o imediat, un ceai fierbinte era binevenit, cu atât mai mult cu cât, în paralel, se putea bucura de lectură. Cu două volume în brațe, s-a lăsat purtată de un grup de tineri la subsol, în cafenea. Un bărbat între două vârste, cu o jachetă portocalie, aranja niște scaune în spațiul din fața barului. Locul mirosea bine, a cafea și parcă a busuioc sau altă plantă cu iz de grădină. Și-a luat ceaiul și s-a retras într-un colț al încăperii. Încet-încet sala s-a animat, urma lansarea noului roman al lui Robert Caraman. Numele îi era cunoscut, deși nu citise nimic scris de el.

De-a lungul prezentării a încercat să tragă cu urechea, neatentă la romanul din poală. Poate prețiozitatea limbajului folosit de cei doi vorbitori sau poate ploaia care continua să cadă pe geamul de deasupra ei au împins-o într-o stare de somnolență dulce. Zgomotele din jur se adunaseră într-un murmur îndepărtat, pianul din boxe vibra în fundal, ca o apă străbătută de curenți. Ropotele de aplauze au smuls-o din visare, cu o clipă înainte ca toți ochii să se îndrepte către ea.

— Premiul serii, un exemplar cu dedicație, îi revine doamnei cu șal albastru, pentru cea mai absentă prezență, l-a auzit spunând pe Robert. Vorbele au fost însoțite imediat de râsetele celor din sală. Magdalena s-a fâstâcit, a dat să se ridice, după care s-a făcut cât se poate de mică în scaun.

— Vă rog doar să-mi acordați un răgaz, pentru a mângâia câteva cuvinte pe pagina aceasta imposibil de goală, i s-a mai adresat el, cu cartea deschisă în mână.

Puțin mai târziu, s-a apropiat cu mâna întinsă. Cu exemplarul ei. Cu premiul ei. Au făcut cunoștință. Mergem să sărbătorim, i-a spus, aș fi foarte fericit dacă ne-ai însoți. Chiar așa a spus: foarte fericit. Abia se cunoscuseră și iată că îl putea face foarte fericit, fără nici cel mai mic efort. Nu îi vorbise nimeni, niciodată, atât de fățiș despre fericire.

S-a simțit copleșită și, cu toate că ar fi vrut să o ia la fugă, a acceptat. Își dorea să creadă că vorbele acelea nu fuseseră spuse cu un scop meschin, că însemnau exact ce exprimau. Felul în care ochii i s-au luminat când ea a acceptat era singura confirmare de care avea nevoie.

Grupul se îndrepta către un local aflat la câteva străzi distanță. Ploaia încetase și un abur înecăcios se ridica din asfalt. Cu fiecare pas, Magdalena simțea cum micul cutremur pornit înăuntrul ei se transformă în ceva copleșitor. Ceva legat de propriile convingeri îi zguduia ființa, curând corpul său avea să se năruie pe dinăuntru, să facă implozie. L-a apucat de mână pe Robert.

— Putem merge în altă parte? i-a șoptit.

El a privit-o uimit. Deslușea o pornire sălbatică sub expresia ei aproape suferindă sau doar i se părea?

— Da, cred că da. Scuză-mă o clipă, trebuie să-i anunț pe ceilalți.

Peste zece minute, în holul hotelului, l-a așteptat cu ochii închiși. Hotărâtă să nu vadă nimic, să nu-i pese de nimeni. Abia mai târziu, după duș, a încercat să se întoarcă în vechea ei lume.

— Probabil acum îți spui că sunt o femeie ușoară.

— Femeie ușoară, a murmurat el, ca pentru sine. De ce așa crede așa ceva? Ne-am lăsat conduși de instinct. Cum se spune, sufletul știe întotdeauna mai bine. Judecățile nu-și au rostul. M-am simțit extraordinar și, din câte îmi dau seama, nici ție nu ți-a displicut.

— Ai dreptate. Cu toate astea...

— Aici nu-i vorba de răspundere sau de vină. E adevărat, ce s-a petrecut între noi contravine unei morale oarecare. Depinde de conjunctură, de credința fiecăruia. Pe timp de război, au fost femei care s-au oferit unui întreg pluton pentru o rație de alimente. Le putem numi prostituate? Dacă simți nevoia să te justifici, cred că intri pe o pantă periculoasă.

Vorbea relaxat, de parcă citea dintr-un manual. Magdalena îl cerceta, căutându-i punctele slabe. O listă bogată în imperfecțiuni ar fi ajutat-o să se desprindă, să-și recapete încrederea că mâine va putea șterge cu buretele ziua aceasta neobișnuită, căzută ca un meteorit în mijlocul celorlalte.

Când el era în baie, citise datele despre autor trecute pe copertă. Îi despărțeau douăzeci de ani. Contabiliza mai departe. Pielea lui prea

deschisă la culoare, lipsită de strălucire. Părul încărunțit la tâmpile. Mirosul contradictoriu, de parfum amestecat cu tutun. Felul anost de a se îmbrăca. Nu era bogat, fără îndoială, scriitorii au venituri modeste. Deși camera costase ceva, nu era un hotel ieftin. Ca un castor, Magdalena aduna resturi pentru refacerea barajului.

— Ce zici, mergem? a spus el. Ceilalți ne-au luat-o înainte, avem de recuperat.

— Aș prefera să rămân, nu mă simt pregătită să fac față atâtor priviri curioase.

— Nu-ți face griji, sunt oameni normali. În plus, ești cu mine, n-o să auzi niciun apropro răutăcios.

— Nu, chiar nu pot. Este seara ta, nu vreau să ți-o stric cu spaimele mele. Cred că o să rămân aici peste noapte.

— Vrei să mă întorc?

— Mi-ar prinde bine puțină singurătate. Nu am altceva de făcut, așa că o să citesc. Ai uitat? Am o carte cu dedicația autorului.

— Cu asta mi-ai închis gura. *Case closed.*

După plecarea lui, s-a întins în pat. Așternuturile scrobite îi aminteau de casa bunicilor, de senzația de pace regăsită de cum punea piciorul în curtea cotropită de volbură. Până și acum, la douăzeci și nouă de ani, se simțea împăcată numai când se refugia în acel trecut rupt parcă dintr-un basm.

Pe jumătate adormită, s-a ridicat și a deschis televizorul. Sonorul era prea tare, până să nimorească tasta de volum, în cameră s-au revărsat țipetele unor femei, însoțite de sirenele ambulanțelor. La Atena avusese loc un atentat. Prezentatorul televiziunii elene vorbea precipitat, un fir de transpirație străpunsese machiajul și se prelingea dinspre tâmpile către maxilar. În fundal se zăreau ruinele unei clădiri, peste care pompierii întindeau o perdea de spumă albă.

Lumea devenise de neînțeles. Așezată pe marginea fotoliului, și-a prins capul în palme. Un vuiet se înălța de pretutindeni, amenințător. Ca o tornadă, absorbea tot ce-i ieșea în cale, sporindu-și cu fiecare clipă puterea. Oameni, ambulanțe, ziduri surpate, speranțe, regrete. Nu se putea agăța de nimic, parcă și numele ei, apărut atât de neobișnuit în minte

cu câteva ore mai devreme, se dizolvă cu repeziciune în vâltoarea aceea, ca o pastilă într-un pahar cu apă caldă. Curând, nu mai însemna decât un gând risipit de vântul năprasnic.

Printre gene, și-a privit cu uimire brațele bronzate, brățările colorate din jurul încheieturii, palmele sprijinite pe învelitoarea imaculată a patului de masaj. Deodată, și-a auzit vocea în gând: „Mă numesc Atena Chivu și sunt cosmeticiană“. A tresărit. Cuvintele pâlpâiau în aer, ca o firmă alcătuită din neoane subțiri. Umbra unui bărbat se străduia să agațe panoul luminos deasupra intrării în salon. Pentru câteva clipe, l-a lăsat pe pavaj și a încercat să-l apuce mai bine. Pe zidul de cărămidă luminat acum de neoane se putea vedea urma firmei vechi. „Mă numesc Magdalena Bratu și sunt profesoară“.

Picioarele îi atârnavă în gol, halatul alb se desfăcuse la nasturii de jos, lăsând la vedere banda ciorapilor de mătase. Picioare puternice, musculoase. Trei zile pe săptămână la sală, plus gimnastica matinală. De curând, își dotase salonul cu un aparat de bronzat ultraperformant. Atena Magic Salon, afacerea la care visa din adolescență. Pentru că, de multe ori, părea chiar o magie felul în care scotea la lumină câte o căzătură trecută de cincizeci de ani, disperată să arate de douăzeci și cinci.

De unde apăruseră toate gândurile astea? Și ce căuta Magda în mintea ei? N-o mai văzuse de câteva zile, de la povestea aia cu scriitorul. Ce nebunie! O fi fost adevărat sau ea, Atena, își dorise să fie, pentru a mai șterge câte ceva din vina care o apăsa? Singura ființă căreia i s-ar fi des-tăinuit fără rețineri era tocmai cea de care trebuia să se ferească. În momente acelea, simțea că îl iubește și în același timp îl urăște pe Edy. De ce, dintre toți bărbații de pe pământ, se îndrăgostise tocmai de el? De ce trebuia ca lucrurile să fie atât de complicate? Fericirea ei se clădea pe necazul celei mai bune prietene. Nu era un preț prea mare? Nu avea să se întoarcă totul împotriva lor, după o vreme?

Și-a amintit cât de ușurată se simțise după plecarea Magdei. O și vedea așezată pe fotoliul din colț, cu picioarele în cuva cu apă caldă.

— Unde Doamne, iartă-mă, ai umblat seara trecută? Am sunat de vreo zece ori la tine.

— Nicăieri, a răspuns Magda. Mi-am închis telefonul, am vrut să am o seară liniștită.

— Pe naiba! Pe cine crezi că păcălești? M-a sunat maică-ta, mi-a sărit inima cât colo când i-am văzut numele pe ecran la șapte dimineața. Zicea că a trecut să-ți lase lapte de la fermă, iar pătuțul tău cel drăgălaș era neatins. Hm, ce ai de zis în apărarea ta?

— Of, și maică-mea! A apucat-o hărnicia tocmai acum.

— Nu știi cum se întâmplă? Odată calci pe bec și fix atunci dai nas în nas cu cine nu trebuie. Te-am acoperit, i-am zis că ai rămas la mine peste noapte. Că am băut amândouă o sticlă de gin și ne-am făcut pulbere.

— Ești nebună!

— Îmi închipui ce mutră a făcut. Mi-ar fi plăcut să o văd cu ochii cât cepele, înghițind în sec. A mormăit ceva și a închis.

După câteva secunde de tăcere, Magda a spus:

— Am dormit la hotel.

— Hopa, se anunță vești interesante! Hai, spune, nu aștepta să te trag de limbă!

— Păi, am cunoscut un bărbat. Îl știi de la televizor. Îmi împuiai capul cu emisiunea aia a lui, că ce deștept e, ce voce sexy are.

— Nu mă înnebuni! Vorbești de Robert Caraman?

— Îhî.

— Ai dormit la hotel cu Robert Caraman?

— Nu chiar, el a plecat la un moment dat.

Atena s-a ridicat în picioare și și-a cuprins obrajii între palme.

— Doamne, spune-mi că nu visez! Prietena mea mototoală și-a tras-o aseară cu Robert Caraman?

— De ce vulgarizezi?

— Cum adică? Vrei să spui că ați fost amândoi într-o cameră de hotel și nu v-ați futut? Ați stat doar așa, ca doi îngerași, și ați discutat despre problemele omenirii până-n miez de noapte?

— Da. Adică nu, n-a fost doar atât. Of, faci tu cumva să-mi fie greu de fiecare dată.

— Nu există „de fiecare dată“, draga mea. Este prima oară când aud așa ceva de la tine și, slavă Domnului, uite, îmi fac cruce, sunt gata să